

EL MANDU

DE LLOFRIU

—Noi, avui has fet tard, perquè ara acaba de sortir aquell senyor de Terrassa!

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4056 A.

APAREIX CADA DIJOUS

LA BARCELONA QUE TREVALLA I JUGA

Quan, cansats de fumar egipcis, beure cock-tails i dansar amb una cocainómana, sentim la necessitat de fer un xic de salut, ens canviem la camisa, ens planxem la corbata i abandonem l'agitació del cabaret per la bona fe del «Salud Sport Club» o del «Coliseu Pompeya».

El sà esperit nandulandesc no ha arribat encara a fer-se mestre de la nostra joventut be, però, no obstant això, podem afirmar que moltes nenes que juguen al tennis, patinen i fan comèdia per famílies, llegeixen ja el nostre mai prou alabat i popular setmanari.

I és per això que hem volgut recollir la següent petita anècdota, sentida no fa gaires diumenges a una reunió de Sant Gervasi:

Protagonistes: dues nenes de quinze a setze anys. Fines, boniques i passablement distingides, la seva «toilette» no pretèn aparentar més de lo que són. Una d'elles demana:

—I què: en tota la temporada de primavera del «Partenon» no has pogut trobar xicot?

—No noia.

—Ni un lleuger «firt»?

—Ni això. He quedat «incólumme, incólumme!» Suposem que la nena no sabia lo que volia dir. I si ho sabia, pitjor per ella.

A l'epíleg de les eleccions no podem mancar-hi. Dijous a la tarda, quan s'efectuava a l'Audiència l'escrutini general, en Rahola, en llegir un acta, digué:

—Aquesta acta no la signa el president. La signa un tal senyor Llofriu.

Una veu del públic: Ja ha sortit EL NANDU.

Un dels repòrters que estava fent informació demanà llavors:

—No hi ha pas en Rufasta?

En Rufasta hi era, veritablement, però no era el nostre. Escrivia calmosament i estava rodejat de testimonis notariais i plec de paper segellat. I el bon senyor, que encara no llegeix EL NANDU DE LLOFRIU restà un xic estranyat al sentir pronunciar el seu cognom...

En S. rr. n., l'empresari d'un dels més populars music-halls del Paral·lel estava l'altra nit sopant tranquilament quan a una llotja propera sentí crits, protestes, xiscles i una veu forta d'home que semblava volguer armar bronca.

En S. rr. n. s'atancà a la llotja, obrí violentament la porta i es trobà de mans a boca amb una mena de sàtir, que en mànegues de camisa estrenyia entre el seus braços a una ballarina.

—Deixi'm anar! Deixi'm anar!—cridava la noia.

—Què passa?—preguntà l'empresari.

—Aquesta dona—respongué el client—que després que l'he convidat diu que no està per «qüentos».

—Per què?—protestà la ballarina indignada.—Que es pensa que perquè ha destapat una ampolla de Xerès, ja...

I aquí fa un signe amb el braç no gaire fàcil de

4—EL NANDU

descriure però que és comprés en tots els idiomes coneguts.

—Escolti—interrompé en S. rr. n.,—quan ha fet de gasto vostè?

—Divuit pessetes!—respongué l'irat client.

—Ah!—va dir llavors l'empresari.—I per divuit pessetes ja volia «esmorçar-se» aquesta xicota? Doncs digui que si arriba a destapar una ampolla de Moet hauria volgut deshonrar-me a mí!

La R. s. r., la simpàtica y experta florista és ja una mena d'institució dintre Nandulàndia.

Si la R. s. r. pogués escriure les seves Memòries, faria un llibre digne d'ésser prologat per en «Xenius».

Ella sap tots els secrets del foier, coneix totes les petites històries que tenen per escenari un reservat, l'interior d'un automòvil o la terrassa de un bar del carrer Nou, a l'hora del darrer café amb llet. Ella vos dirà, de memòria, el crèdit que es pot concedir a cada habituat de les llotjes. Ella porta també, com en un llibre de registre, les altes i baixes amatòries de cada papellona...

Una tarda, cert concorrent li preguntà per un corredor de borsa que freqüenta també la casa.

—Qui? En Fulano?—digué la R. s. r.—Ah! Molts bon home! Miri si és bon home que no fa gaire va sopar amb la Carmeta, li va donar vint duros... i no se'n va anar a dormir amb ella!

El Noctàmbul Indiscret

El navier arruïnat

Aquella tarda s'estaven tranquilament jugant al pocker al menjador de ca la Marta cinc o sis familiars del famós temple mentres a les habitacions les nenes feien feina. Entre els que passaven l'estona fent «fuls» i «escales» hi havia un famós ex-navier a qui els seus dispendis en aventures femenines havien acabat per desposseir de la seva flota, i, amb ella, de tota la seva fortuna.

Quan tots ells seguien amb més interès les peri-

—No sé, però em sembla que aquesta noia, jo la coneec. Li veig certs detalls...

pècies del joc en una habitació començaren a sentir-se remors de discussió, després se sentí alguna mot fort i finalment ressonaren varis crits.

—Si s'ha quedat a dintre, no sé què dir-te!—feia una veu de dona.—Perquè tens aquests capritxos!

—Es que no es tracta d'una friolera!—protestava una altra de mascle.—Aquest anell em costa setanta duros!

—Doncs, mira, si acàs ja anirem demà a cà'l metge a veure si me'l pot treure, però jo no estic perquè em facin mal, saps?

—Què és aixó?—demanà llavors Mamà Marta, veient que la discussió continuava.—A veure, sortiu i aclarirem l'incident.

I, encara amb la roba de combat, ella en camisa i ell en calçotets, la parella sortí. Ella era una noieta d'uns setze anys però amb cara d'espavilada i experta. Ell un xicot d'uns vint-i-vuit, alt i ben plantat.

—Bé, què passa, jove?—demanà la Marta.—Que no ha quedat content?

—Ja li explicaré: resulta que estavem al lit, jugant, jugant, i m'ha vingut el capritxo de ficar el dit al pot de la confitura. Però vet-aquí que un anell que jo duia amb un brillantet al mig se m'ha quedat a dins i no hi ha manera de treure'l.

Llavors, el navier arruïnat es quedà mirant al xicot i amb veu sentenciosa li digué:

—Es a dir que a vostè se n'hi ha anat un anell per aquell forat i eï vol recuperar? Angel de Déu! A mí se m'hi han perdut quatre barcos en forats com aquests i no n'he pogut recuperar ni un!

Marcel Terra

L'EXPOSICIO 1923 DEL TUBERCUL UNIVERSAL

La Pepita Mijares i la Lola Miralles, al presentar-se com a mostra al «stand» que el senyor Pepet té instal·lat en el «Royal Concert».

Aquestes dos varietats de patata, «primerenca» i de «bolado» es distingeixen pel seu tacte avellutat, farinós i fortament assabatxat. Son molt fines i es desfán a la boca.

—Vostè sí, don Ramón, que és d'aquells que sempre equen el dit a la llaga.

Soc català

Nois, jo no sé si vos ho creureu, però els que portem correguts uns quants kilometres sabem ben bé de sobres que els catalans som els amos allà on anem.

Tot això de la gràcia andalusa i el casticisme de la «Bombi» són falòrnies i cartes que no lliguen.

Allà on hi ha un català la barrila hi neix com per generació espontània.

Però, com que la nostra grimègia es produeix sense «xatos» ni «cañitas», resulta una barrila cerebral, assahonada, pràctica.

Nosaltres allà on posem els ulls, no dupteu que no trigarem gaire a ficar-hi el... «nandu».

Ara mateix em recordo d'un fet del qual vos en podria donar detalls en Maynés, «ainè», el germanet del nostre mai prou ponderat capitá.

Ens trobavem en plè París, en el «boulevard des Italiens», i varem entrar a la cerveseria-restaurant Pocardí, casa estupendament servida per cambres italianes.

De entre aquestes cambres n'hi havia una de napolitana que tombava d'espatlles: ample de caderes forta de cuixes, abundosa de pitram, ulls gossos, negres i fondos...

Res, un «bocato di cardinali».

Tots hi feiem broma i de tant en tant, les nostres mans manefles de mena procuraven cerciorar-se de que tot aquell bé de Déu de carn ben repartida i magníficament exposada en els aparadors d'aquella xamosa napolitna, eren dons reials de la naturalesa i no aditaments i postissos a base de cotó i altres enfarfegs.

A l'acabar de pendre la nostra cervesa, ens varem alzar els amics que feiem la penya i jo, apropant-me a la temptadora napolitana, vareig dir-li a cau d'orella i amb un català del pla de l'os que feia tremolar les pedres:

—Escolti, prenda; vostè que és una senyora de «abrig», vol fer el favor de donar-me el meu?

Les meves paraules dites amb un to baix i càlid que li remogueren les més pregones fibres, no foren enteses exactament per la cambrereta, però, suposant de lo que li parlava, tota salamera i abaixant els ulls, em va respondre:

—Oh, mio Dío, ió non capicci!

—Ah, és a dir—vareig respondre jo amatent—és a dir que vostè «nunca» pitxa? Doncs, jo pitxo cada dia!

Vosaltres vos deureu creure que no em va entendre, fa? Sí, sí, a agulla els batllarins! Ja ho crec que em va entendre, però naturalment que va ésser traduïnt-li el «calembour» damunt d'un llit de un «meublé» pròxim al lloc del succés.

Pujolet

—Tú m'havies dit que no em passaria res i lo que m'ha passat és molt gros.

El primer duro

Era el primer dia de la seva vida que en Peret es trobava amb un duro a la butxaca. El dissabte a la nit, a l'entregar al pare la seva setmanada de aprenent de fuster, el seu progenitor li havia entregat un Amadeu dient-li:

—Mira, Peret, com que tens setze anys, ets l'hereu i ja comences a ésser grandot, aquí et dono un duro pels gastós de la setmana.

El xicot tímida i una mica poruc, agafà la moneda i se n'anà que no s'hi veia de cap ull. L'endemà, diumenge, un cop hagué dinat se n'anà a voltar per la Rambla, es ficà carrer d'Escudellers amunt i s'assentà en un bar a pendre una cervesa.

Arribà l'hora d'anarse'n, cridà el cambrer i li donà el duro per que cobrés.

—Noi,—digué el mosso de la taberna. No tinc canvi. Mira, qualsevol noia d'aquelles que es passejen per l'acera en deurà tenir.

En Peret, diligent, s'aixecà de la taula i adreçant-se a la primera meuca que va trobar li digué:

—Escolti: que tindria canvi d'un duro?

La modesta cortisana, entenent una altre cosa, l'agafà carinyosament per un braç i li va respondre:

—Prou, maco! Anem cap amunt!

—Es inútil: no m'en valg fins que em dongui un retrat amb dedicatòria,

—I què en vol fer del retrat?

—Oh!... res... apel·lar al seu record en els moments de desesperació.

—Ja m'ho semblava, ja, que era per apel·lar quiscòm.

Aribaren a dalt. Ella el va empenyer cap a una habitació estreta i sense dir un mot es començà a despullar.

—I ara!—pensà en Peret.—Aquesta dona s'ha tornat boja!

Peró com que poc a poc començaren a aparèixer davant dels meravellats ulls del xicot una sèrie d'encisos insospitats per ell, en Peret s'hi llençà de cap i va fer la feina com un home.

Quan hagueren finit la tasca, la meuca li demanà el duro i li tornà una pesseta.

—Escolti!—protestà en Peret.—Jo li he demanat canvi d'un duro, i vostè em torna una pesseta només!

—Ai, poca-vergonya!—va respondre la dona.—Fes el dissimulat, ara! Au, ves avall!

En Peret se n'anà escales avall, pagà amb la pesseta sobrerera la consumació i se n'anà cap a casa.

A penes havia arribat, tot plè de curiositat se n'anà cap al seu pare i li preguntà:

—Escolteu, pare: quan doneu un duro a la mare es despulla i vos torna una pesseta?

—No, fill, no, quasi sempre em torna un bordegàs!

—Senyoreta, jo voldria obrir-li el meu cor....

—Està bé, però no me l'obri aquí al mig del carrer!

VIDA I MIRACLES DEL NANDU I LA TUIES

Res hi ha tant empipador com un set-ciències d'aquests que de tot volen entendre i son uns valents ximplets.

Are mateix, a n'el Nandu, no atmetent-li explicacions, me l'han deixat en camisa tocant-li ben bé els... (Ja m'enteneu, fa?)

Mentres els uns agafen fama...

En Carles havia hagut de sortir del cine abans d'hora. Alló no es podia aguantar! Pels costats, per darrera, per dalt, tot eren parelles bellugadisses, soroll de petons i remor d'enagos que s'aixequen. Com que en Carles, aquella nit, anava sol, obtà per desfilars a fi de no haver d'aguantar més temps el ciri.

Quasi endormiscat, el noi reprengué el camí de

la dispensa. El cap li voltava. No més veia que figures nudes en posicions afrodisiaques, cames que se obrien i braços que estrenyien. L'influència de la nit de madrugeix de que havia tingut d'ésser passiu testimoni! Sense sapiguer on anava, completament d'esma, en Carles pujà l'escala de la dispensa, obrí la porta i, equivocadament, es ficà en un quarto que no era el seu. La porta estava ajustada, cosa que ja li estranyà, perquè ell la deixava sempre tancada. Anava a assentar-se al sofà quan

topà amb el llavabo i llavors reconegué son erro, més ja no fou a temps de reparar-lo, puix una veu dolçament febrosa, la de la mestressa, el detingué:

—Ah! Ets tu, Lluiset? Ai... si que has trigat! Ja feia estona que t'esperava... Però, vina, home! Què fas parat! Acosta't, corre, perquè sinó ja no hi seràs a temps... Do!ent! M'has fet esperar tant rato! Ja començava jo a entretenir-me tota soleta...

En Carles cregué que, després de tot, lo millor era aprofitar l'ocasió que se li presentava, i sense dir un mot es despullà i es ficà al llit. Encara no hi fou es trobà, completament nua, la mestressa de la pensió que bullia de desig. D'encès que estava passà a incandescent en sentir el contacte d'aquelles carns delicioses. Allargà àvidament les mans i trobà unes cames esquisides, després unes cuixes de pell fina i exhuberanta, després una cosa com una rosa humida amb la que s'entre-

tingué llargament; va moure una mà més amunt i va trobar dos melonassos grossos i molçuts, que amb prou feines podia abarcar.

La dona anava pantejant i esbufegant com si fos una locomotora a tota presió:

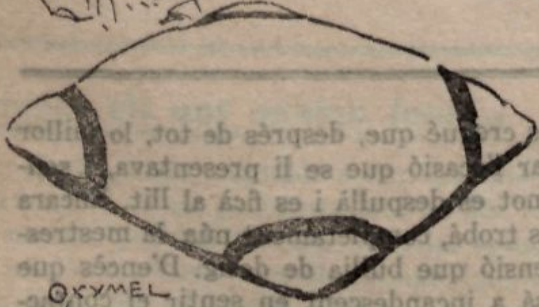
—Ai, Lluiset, que em fas pessigolles... Clava els dits ben fort... les teves ungles... Ai, quina cosa per tot el cós... Ensorra l'altre dit! Si! Fort! Are, are! Aixó em dóna vida!... Però em moro...! Apreta...! Però, que has canviat avui? Aïr tenies molt prima la.. veu i ara la tens molt grossa!

Quan la dona ja se sentí completament posseïda li enrotllà els braços al coll, allargà les cames, les entrecreuà amb les d'ell i el sommier començà a cantar la seva cançó rítmica i agitada. Alló durà una bona estona, després vingueren uns esbufecs més forts, uns sospirs molt agitats i tot restà altra vegada en silenci i després digué:

—Avui, Lluiset has estat sublim. Tornem-hi?

En Carles, que havia quedat més aixut que la Hisenda espanyola saltà de terror en sentir aquella proposició.

—No, no!—va fer.—Avui no em trobo bé! Estic

—I diu que li fa mal, senyoreta!

—No sé; sento una cosa estranya, que no sé com explicar-te-la. No trobo consol en res.

—Sí, sí, ja ho entenc: a vosté li falta un consolador.

—Li advertixo, senyoreta, que és una plassa molt difícil.

—Oh, no es preocupi: jo, encara que joventeta, ja ho sé fer tot!

molt dèbil! Ho sento molt però no puc plorar! Adéu, rata! Fins a una altra.

I se n'anà mentres sentia encara les doloroses exclamacions de l'insaciable.

Encara no havia caminat deu passes que se sentí agafat pel coll i un cós jove i tremolant, vestit sols amb una camiseta curta i fina, s'adherí al seu amb unes ondulacions de reptil, capaces de fer escalfar una barra de gel. Era la raspa.

—Ai, Lluiset meu!...—sospirava aquell angelet d'aiguera.—Amb quina impaciència t'estava esperant!

No va donar-se compte de res més, sinó de que queien tots dos damunt d'un llit, que la xicota li xuclava àvidament el coll mentres li posava a la mà uns matonets punxaguts i tremolosos i que quasi sense adonar-se'n es trobava amb la pipa dintre l'estoig. Alló era l'Everest de la felicitat (crec que he expressat bé que era la «felicidad cumbre» com dirien a Madrid). Quan, a força de fer grinyolar el catre vingué l'espasme, restaren erms, arronçats, sense moviment. En Carles recordant de cop que l'equivocció es podia descobrir, agafà la roba i es disposà sortir. Ella pretengué deturar-lo:

—Ah! Ja t'envas? Quina llàstima! No pots imaginar-te ló felix que m'has fet. Adéu, rei del meu cor. Fins demà!

L'endemà, en Lluiset, el marit de la dispesera, s'enterà de tot. Furiós, anà a emprendre en Carles.

—Poca-vergonya! Indecent! Canalla! Abusar de la meva dona, i de la meva amiga, fent-les-hi creure que era jo!

—I per aixó protesta?—va preguntar en Carles.—Jo m'hauria de queixar! Que es pensa que és poc trist que un faci la feina i l'altre s'endugui la fama?

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envien i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs, i apretar l'apit!

Menys mal

Quan es cansà en Robert Gatuellas d'ésser solter i pensà en casar-se, ja tenia fets els cinquanta anys. El dalit denriquirse, les sòrdides preocupacions que la avarícia porta aparellades, havien fins aleshores ocupat totes les seves facultats, impedint que pensés en altre cosa que no fos la forma d'estalviar un cèntim o el mitjà de que podria valdre's per a fer pagar un més alt interès en les usuraries combinacions a que's lliurava.

Mes quan va conèixer a la Matildeta restà empenyat d'ella i es proposà casar-s'hi.

Era la Matildeta una garrida donzella que encare no havia complert els vinticinc. La seva joventut estava inondada de bellesa: el cabell, de tenebrosa foscor i luxuriant abundança, rematava gentilmente amb un graciós pentinat la perfecció del seu caparró ideal; eren els ulls magnífics foscos, enormes, com desgarrats, ornats de llargues pestanyes i sovint circumdats de fondes ulleres denotadores d'un ardent temperament que realçaven encare més la seva esplendorositat; el nasset fi, i els llavis molçosos, groixuts, de golut aspecte encisador, breu i de viva rojor de rosella; les galtones eren grassetes discretament plenes, rosades i una d'elles mostrava una menuda pigueteta picardívola, encantadora, incitant... Esculptural era el coll rodó i perfecte com una romana columna gràcil i el-legant, era com el d'un cigne; els brassos esbells, de suaus línies, les manetes fines, minúscules. El bust era opulent, reptador, sense agombolaments emperó, ubèrrim de carn: un d'aquells bustos capassos de incitar al home més prudent a cometre una bojeria per tal de contemplar o de posseir els tresors que s'hi endevinen... Fortament convexada la gentil que cintura com per a fer ressortir més la violència de les cuixes plenes, magníficament modulades, d'alçada curva, tant com podria ésser la de una gegantina onada, seguida, en la revoltada mar d'aquelles cames de carns lleument agitades en caminar, de la onada menys violenta encar que no menys encisadora de les admirables combes que anaven a finir mansament a la platja del petit peuet...

Moltes vegades els pensaments d'en Robert s'havien adreçat envers tots aquests encisos i, amb els diners com a millor embaixador i atractiu — que a fe que no va malament ni per l'un paper ni per l'altre — es casa amb la deliciosa entorpidora des seus somnis tranquils.

Com que les maneres de la Matilde, sense ésser grolleres, ni tant sols ordinàries, no eren tot lo refina-

des que convenia per a freqüentar la «gent d'upa», la porta de quines sumptuoses mansions s'havia obert en Gatuellas amb la palanqueta de la seva usura, ell li cercà un professor que la aristocratitzés.

Un jorn, al cap de molt temps de començat aquest ensenyament — del qual se n'encarregava un jove professor, home mondà i el-legant — se li ocorregué a n'en Robert, en un moment que li deixaven lliure sos obscurs negocis, entrar a les habitacions particulars de la seva muller, per veure com marxava la lliçó. S'hi adreçà i, en arribar al peu de la porta del «cabinet d'estudi», s'hagué d'estranyar de sentir-hi gemecs i sospirs.

—Carai! — pensà —. Potser sí que quan ella no sap la lliçó el mestre li estira les orelles, castigant-la com si fos una criatura! Veiam, veiam...

Hi entrà i... quina escena!

La Matildeta, estirada, de cara al sostre, sobre la «chaise-longue», estava gairebé despullada, car cobria solsament les seves carns una lleu camisoleta de desvergonyida transparència que tot just devia passar mig pam del seu niuet de pecats.

Apenes se la veia; el professor amagava son cos, cavalcant-hi; cosa que, pel que es veu, era molt agradable a la doneta, car aquesta no feia més que deixar escapar grinyols de plaer quan no tenia la boqueta ocupada en xuclar àvidament petons de la boca del seu aimador, que els hi prodigava.

La experimentadament atrevida mà d'ell, pessigollejava la morbositat ubèrrima del magníficament tornejat pit, sobre què es mantenia, i ella estrenyia fortament el desnú cos del mascle, que també subjectava amb ses fermes cames replegades sobre d'ell mostrant impudicament la seva perfecció i permetent entreveure les voluptuoses obscuritats de profundes reconcs.

En aquells moments de suprema excitació, aquella fruidora parella formava un sublim motiu escultòric: amb els cossos enllaçats, acaronat-se fins al agotament, extremint-se i retorsant-se ja per la proximitat dels plaers quin tast anaven a iniciar, i els rostres avençadament contrets per la terrible intensitat del goig que preveien i es prometien, es torçaven com dugues serpents, aplastant-se l'un contra l'altra.

El burlat marit, restà esmaperdut. No esperava veure's representar tan trist paper. Bullint de «santa» indignació, encare que creient-se a temps d'evitar l'estropici, es precipità damunt dels dos culpables, i, encarrant-se amb el professor, li digué:

—Per això li pago? Perqué en lloc de donar lliçons a la meua dona embruti el meu honor d'aquesta manera?

—Perdoni, senyor Gatuellas, — va respondre l'interpelat —. Jo li cobro sols les lliçons. Si li havés cobrat tots els cops que la seva senyora i jo hem deixat els estudis de mundanologia per altres coses més agradables, encare que li fes molt barato, ja l'hauria arruïnat, i això que vosté és milionari.

Mick E. Leth.

La prova

Aquest fet passà fa alguns anys al Café d'Orient, llavors un dels més en boga.

Eren quarts de deu del vespre quan entrava en el dit café un grop compost per dos matrimonis. La primera parella estava formada per un senyor d'uns cinquanta anys i una senyora d'uns quaranta cinc, i la segona per un vell d'uns seixanta i una joveneta de vint i cinc, rodona com una poma camosina i apetitosa com un tall de jamón serrano.

En arribar el cambrer i demanar-lis si volien el café sol o amb llet, la senyora ja entrada en anys digué:

—Jo amb llet.

—Jo, sol! — digué el seu marit.

—No, home, — insistí la seva muller —. Amb llet! No veus que després et desvetlles?

—No hi fa res, vull café sol! — va respondre enérgicament.

—Poca estona després, sortien els dos matrimonis per dirigir-se cap al teatre. En un moment en que els dos homes estigueren un xic apartats de llurs respectives mullers, que parlaven de modes mentres ells discutien de política, la més jove demanà a l'altra:

—Dispens! És pura curiositat, sab? Perquè volia vosté de totes passades que el seu marit prengué café barrejat amb llet?

—Ai, no m'en parli! — va respondre l'interpelada —. Perquè és un martiri. Si pren el café sol, com ha fet aquesta nit, es desvetlla, es posa nirviós, comença a recordar els temps en que erem més joves i com que una servidora ja té alguns anys i ja no està per coses...

—Ai, senyora! — respongué la jove muller —. Demà que el meu marit s'en va a Tarragona, deixi venir a casa al seu senyor marit que li serviré el café sol a veure si és veritat lo que vosté diu.

Tóffils.

Conte premiat del número pasat:

UN REMEI MIRACULÓS

El cant de la cigala

—Si senyors, — comensà a explicar el nostre company Lluiset, — va ésser una aventura extraordinària aquella de la mare i de la filla de Vallvidrera. Teniu, vos la vaig a contar amb tots els pels i senyals.

En Lluiset omplí de tabac la seva pipa, l'encengué i, tot contemplant les blauenques espirals de fum que pujaven cap al sostre ennegrit, continuà:

—Figureu-vos que jo, llavors, tenia la deria de la poesia. No pensava més que en alexandrins, endecasílabs, sonets, consonants, asonants, ripís; en fi: estava completament guillat. Si ho estava, que, als matins me'n anava al camp a veure si se m'enlairava l'inspiració, si l'aire de muntanya feia fluir del meu cervell idees noves, si el perfum de les flors reviscolava el meu pensament enfebrat. Res, allò era una mena de mania persecutòria.

Veus aquí que aquell matí, jo m'estava prop del pantano de Vallvidrera, acavant, o millor dit, assatjant d'acabar un sonet que se m'havia ficat al cap presentar als jocs florals quan em vaig quedar encallat i no vaig trobar manera de poguer-lo continuar. A dalt del pi on jo estava recolzat, una cigala, un d'aquells animalets tan simpàtics i tan nandulandescos, em distreia amb la seva monòtona i enervadora musiqueta. Prou jo vaig fer soroll i picar a la soca, però, nois, això de la cigala és una cosa que com més es pica, més canta i més s'entusiasma.

Estava jo en aquestes quan la remor d'uns passos me

cridà novament l'atenció: corrent cap a mi venia una deliciosa nena, d'uns setze anys, que apenes s'adonà de la cigala que tant m'havia distret, saltà i pretengué agafar-la, però, com que estava a dalt, li fou impossible.

—Escoti, jove — me digué la noieta —. Que voldria fer el favor d'agafar-me-la?

—Prou — vaig dir-li — però m'hauré d'enfilat com els micos.

I això vaig fer més, amb tan mala fortuna, que vaig relliscar, la meua roba s'agafà entre les branques i els meus pobres pantalons sofriren tan importants averies en la seva integritat personal, que deixaren al descobert precisament allò que un home té en més estima. Jo no sé si la noia va apercebrir-se del perills, lo cert és que em cridà desseguida:

—Baixi, baixi, que ja l'agafaré jo!

Puc certificar-vos que la noieta va agafar la cigala amb tots els ets i uts, que l'empresonà en una gabieta que totes les dones tenen preparada amb la portella oberta quan es dediquen a n'aquesta mena de cassa, i que si jo no vaig acabar el sonet, vaig fer, en canvi, una sonada.

L'endemà vaig tornar cap a aquells indrets per a veure si retrobava la musa que tan havia fet trempar, el jorn anterior, la meua lira. Aquell dia no vingué sola; l'acompanyava la seva mamà, una senyora d'uns trenta vuit anys, guapa i fresca i que em va semblar estava tamvé desitjosa de practicar l'agradable distracció de cassar cigales. Vestia una brusa moaré blanc, molt transparenta, que deixava traslluir una gràcil i temptadora pitrera.

—Bon dia, senyora! — vaig dir jo traient-me el capell.

—Déu lo guard, jove! — em respongué ella, molt amable —. La meua filla ja em va contar que vosté li havia cassat una cigala, i avui he volgut venir a donar-li les meves més expressives mercés.

—Oh, senyora! No soc jo qui les ha de rebre — i tal! — sinó la seva filla, puig ella fou qui la cassà, i després, com a bona protectora d'animals la tornà a deixar anar, perquè així el seu cant alegrí i distregué els cors dels pobres poetes com nosaltres.

Mentres estavem parlant així, la nena, tal volta obeint a una consigna, s'en havia anat a correr, lluny. La senyora em feu una discreta indicació:

—No, troba que fa molta calor?

—Molta. Aquests dies son inaguantables.

I la mamà, sens dir més, es descordà un xic la brusa, mostrant un «arranque» d'allò més temptador.

—Escolti, senyora, — vaig dir jo, ja dispost a no perdre aquella ocasió —. Que li sembla si ens en anessim bosc endins a veure si cassavem alguna altre cigala?

—Si a vosté li sembla... — digué l'apetitosa jamona.

—Ja ho crec!

... I quan feia poca estona que estavem de cassera tots engrescats, una veu que jo recordava bé — la veu de la nena, que ens havia vist sense que ni la mamà ni jo ens n'haguéssim donat compte — ens sorprengué amb una exclamació:

—Ai, mamà! Aquesta cigala és la mateixa que jo vaig agafar. A tú tamvé t'agrada jugar-hi? Doncs ves-hi amb compte, que esgarrapa i fa sang.

Borinot Ros.

—Quina «juerga» més tonta. Mira que acabar-la amb cafè i llet!
—No m'en parlis, no m'en parlis! Si al menys hagués estat amb llet sola!

Deu-li records!...

—Moncada, tres minuts!...

Era un tren lleuger, sense water. A penes hagué frenat, un home gros i panxut baixà i es precipità cap a l'urinari de l'estació.

El temps era just per buidar el dipòsit i tornar a montar al convoi. Al mateix moment que l'home acabava la tasca, sonà el pito de la locomotora.

Corrent i sense acabar de cordar-se, el viatger creuà l'andèn, tement perdre el tren.

Alguna cosa devia quedar fora al precipitat viatger, puix dos nois que estaven jugant prop de l'estació començaren a cridar:

—Ep, mestre que se li veu!

—Ah, sí?—preguntà l'home que ja estava muntat damunt l'estrep.—Es a dir que me la veieu? Doncs, doneu-li records de part meva, perquè jo amb aquesta panxa tan grossa que tinc fa molts anys que no me l'he pogut veure.

Q. Llonada

En el tramvia

El tramvia de Gràcia puja plè de gom a gom. Són dos quarts de dues de la tarda. A la plataforma davantera no s'hi cap. El conductor va literalment encastat contra una xamosa modisteta de divuit anys, peluda com un pressec i perfumada com un jardí florit.

Les seves carns, dures i excitants fan perdre la xaveta al pobre home que ja no sap on toca.

A cada sotregada que rep el tramvia, el pobre conductor es ressent més del dolç contacte amb la noia, quina roba és tan prima que deixa traspuar la tebior sensual de la seva carn.

De prompte, al agafar una volta el tramvia es para i el conductor, amb els ulls en blanc i transportat al setè cel vacil·la un xic.

—I ara!—fa la noia.—Que no es troba bé? Perquè ha parat el tramvia?...

I el conductor, mig balbucient:

—Perquè... se m'ha mu... llat el... fre... no!

E. Bellver

Els principis

El senyor Masllorens hi tenia una veritable mania.

—Els principis, Ramona, els principis, són la base de la perfecció de la societat! Educa bé els nens, puja'ls dins d'una severa orientació, no els descuidis ni en els més petits detalls, que l'arbre és de petit que s'ha de pujar dret...

Fills meus, era una obsessió la del senyor Masllorens!

Un dia en Lluïset, el noi del senyor Masllorens, en plena taula i havent-hi convidats va cometre una incorrecció quasi imperdonable i el senyor Masllorens, tot tivat, tot auster, el va reptar severament:

—I ara, Lluïset! Què és aixó de donar la sucre-ra per davant de don Rafel? Els nens ben educats no passen mai res per davant de les persones!

—Doncs miri papà, he de confessar que jo, tot aixó de l'educació, arribo a no entendre-ho.

—Peró, perquè?

—Perquè aquest dia, quan vostè i la mamà feien la «siesta» vaig sentir que ella deia:

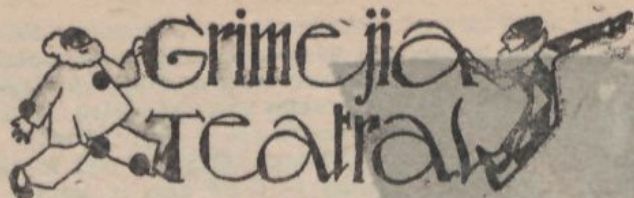
—Per darera, no, ja t'he dit que per darrera res, ara, per davant tot lo que vulguis! I la veritat, papà, jo li repeteixo que no arribo a entendre-ho.

Sivileta, el Kiosker

«CANTIDADES»

El rei del xisto i la grimègia dels music-halls.

Aquesta setmana els hi donem la vera efigie d'en «Cantidades», l'emperador de la poca-solta music-hallesca, l'«As» de la cridòria i el nen mimat de les rumbistes. En «Cantidades» ha descobert més estrelles des de la seva butaca que en Comas i Solà des de l'observatori amb la seva monumental ullera. I és que en «Cantidades» n'està sempre dullera. No més hi ha que veure'l assentat a una primera fila, xarrupant una copeta de rom i mirant a les xicotes amb aquells ulls de peix mort que sap posar. Res, que quan les noies veuen aquells ulls de peix, és peix al cove, o peix-arcoba. No és estrany que en «Cantidades» estigui tant prim. Té més «pedidos» que els senyors fabricants de Terrassa en temps de guerra.

Ara en «Cantidades» s'ha instal·lat al «Royal Concert» i està enamorat de la Pepita Mijares. Des d'aixó ha perdut uns vuit kilos i diu que té por de acabar fent de pal de telègraf.

Les xicotes del «Royal» estan totes que es fonen per ell. La Domi diu que seria l'únic home que li faria fer un cop de cap, la Zadina ens ha assegurat que li agrada més que aquell «juerguista» alt i prim que portava el nom d'un sant que volia tocar per a convencer-se. L'Isabel de Aragón, recordant els seus temps d'iniciació, li pensa regalar una ploma estilográfica. En fi, que en «Cantidades» està més content que el «Milianu» després del resultat de l'escrutini.

A l'«As» la Júlia Espanya, canta vestida—aixó és un dir—de nina de Milière, i després surt despullada de maja. Jo comprenc que hi hagi qui faci «majaderies» per ella. La «Condesita Zoé» amb aquelles rumbes atrau més concurrència que si parlés en Rovira i Virgili. Alló és moviment, i no el de l'«Acció Catalana»!

A can «Novelty», «Venga alegria» i vinguen vovévills. La concurrència riu tant que als urinaris la gent fa quia com si donguessin caliquenyos.

Al «Folies-Bérgère» continuen tirant de la rifeta dels «Harturs» i d'«El Sultàn de Marruecos». Fins diuen que l'Abd-el-Krim ha volgut enterarse de com va alló, perquè ho representin les seves odaliskes. Jo jaestic vegent en Moles que se'n va a Axdir. Enteniment, Lluïset!

La Conxita Garzón ha reaparegut a l'«Alcázar» i allí manté a la platea amb l'entusiasme tan enlairat com ella ho sap fer.

I a l'«Edèn» dissabte feren la festa de la Condesa X. El «Gallego», que no deu confondre's amb el metge del mateix carrer, venia pipes al foier.

Una xicota que el va veure ens digué: No sé pas que hi veu! Com si ja no n'hi haguessin prou en aquesta casa!

L'Exposició de la patata segueix el seu curs normal i cada dia es presenten noves varietats a Nandulàndia (Paralel). Avui oferim en la nostra plana cinc els nostres millors exemplars del «Royal» a fi de que els nostres lectors en frueixin la seva estupenda presentació.

El Secretari del Nandu

Correu secret

Sarrob. Entren en torn, perquè tenim tant d'original que sembla que despatxem les cèdules. — Peret. És coegut, però veurem d'arreglar-lo. — K. Gat. Anirà, un xic retocadet. — Romo est Coma. És innocent. — Pep de

la Pipa i Cendra. No pot ésser. Res amb el clero. — Butifarra. Es gastat. — D. Sous. No mata. — La T Grossa. Veurem d'arreglar-ho. — Filipo. Ho llegirem. — Mira el Peixet. Entra en cartera. Respecte a l'altre original es deu haver estraviat. Ens el pot reproduir? Ens sab molt greu. — Kunis. Anirem publicant-los. — J. R. de Setmenat. Mirarem de donar-li gust. — Mick E Leth. De cap al número. — Robin Hood. Ja s'ha publicat. — Shocking. Ho passarem per la pedra i ho farem sortir un cop esmolat. — Nasut. És defectuós.

Full Hat. Va de pet als contes bruts. Segueixi enviant, qu'em sembla que farem fira. — Kar All Street. Sí, senyor. Li publiquem canviant un xic el final. — Llopis E. També anirà un dia o l'altre. — L. Zenemig. Ja s'ha publicat. Vegi si ens envia quelcom més; nou. — Kunis. Li publicarem tot. Sentim no poguer-lo complaure en lo altre, puix no admetem suscripcions. — Roy. El dibuix es defectuós.

L. Carde. Queda en cartera. — Barraló. És més vell que Pavi Brusi. — Un llegidor del NANDU. Vaja, home, vaja; ho celebrem i per molts anys puguin fer tant bones obres. — Joan Fi Guer. No ésser res amb el clero. — Fel Hada. El guardem per la primera ocasió. — K. Gat. Els versos son defectuosos.

Imp. L'ESPORT.—Provença, 244

Vols curarte la gonorrea aguda, i la cistitis benorràgica?

Compra avui mateix les

CAPSULE REX SAS

De venda a tots els centres d'especificos i farmacies

(27)

Maison Meublée

(Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barbara, 27, teléfono 3221 A. Barcelona. - Gran confort i saletes de bany - Telèfon privat - Ascensor Continuant reformat a la moderna.

HAS PROVAT ELS SELLOS UPINE SAS?

Pots curarte o aliviar-te desseguida les Cistitis, Benorràgia i Uritritis gonocócica

De venda a tots els centres d'especificos i farmacies

SELLOS OSSAM Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

DE VENTA: Segalá; Rambla de las Flores, 14. - Salus; Fontanella, 7. - Doctor Perelló; Rambla del Centro, 37, y en las principales Farmacias y Centros de Especificos

No val a badar!..

La Mundial

Espalter, 6 BARCELONA

QUI bada, ensopega. Sapiguen nedar i guardar la roba. Avans d'entrar al bany passeu per **LA MUNDIAL** a comprar un salvavides per a no anar a fons - Casa de curació pels qu'haigim ensopegat Lavatges per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes

LUCHA ANTIVENÉREA

PREVENIRSE! Con la DEFENSA JUVENTUS, la profilaxia o sea la seguridad de no contaminarse, es completa. Basta UNA aplicación antes o despnes del contacto. Al MEDIO MINUTO todos los gonococos, espíritus de las Sífilis y bacilos del chancro han muerto, quedando estirilizada la piel y mucosas, «intra» y «extra» pues el antiséptico por su poder de difusión, penetra por los más recónditos repliegues. Al cabo de medio a un minuto, labarse con agua clara o con jabón. NO CONTIENE GRASA, dejando un contacto agradable. NO MANCHA. Una peseta tubo. Descuento desde 25 a 50 por 100. Se desean agentes. PASEO SAN JUAN, 87, farmacia

INSTITUT MEDICAL FÉMINA

Vies urinaries, sífilis i matriu,

Comte del Àssalt, 23, pral., 1.ª

Visita de 11 a 1 i de 6 a 8

Consulta especial: Carme, 76, prl.

La Mascota

Primera y única casa dedicada a artículos de goma higiénica. Es la mejor surtida y la que puede garantizarlos por su buena calidad. Compre una sola vez para convencerse. MATALADILLAS en polv. Una caja, 50 céntimos.

1, San Ramón, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien, con las tan conocidas

GRAJEAS RUSAS ROVISOLFF

cuyos resultados se notan a las primeras tomas,

Casa Segalá, Rambla, Flores, 14 BARCELONA

XYMEL

—Que t'has donat un cop aquí al front?
—I ara! Perquè ho dius?
—No sé, em fa l'efecte que t'hi ha sortit una banya.

xymel